

Дълго мълчание.

От срещния рид долита звън на черковното клепало.

Б. Краса. [Като чува клепалото почва да се кржсти/. Ох, да ставам. И тази година свещица да си запаля пред светого мученика, че...

Х. Гена. [Прекржстя се три пжти) Пжк като се вржщаш намини. Дано от тебе да вземе.

Чува се, че се тропва заднята порта.

Х. Гена. Тя е. Почакай да я видиш.

V.

Влиза Калина с бели менци на рамо. Тя е русокоса напета мома: с гизда глава и големки сини очи; облечена с сукман. по чийто поли лжщят златисти нашивки; с златен гердан на шия. Заруменела, слага менците, изправя кобилицата до вратата на трема и като се приближава до баба Краса — целува ѝ ржка.

— Калина. Добре си дошла, бабо Красо.

— Б. Краса. Жива да ми си, Калинке. Колко си порастнала — порастнала и разхубавяла, бабино!

Калина. — Растя, бабо Красо. Друго какво ще правя.

Б. Краса. — Ами какво си ми нещо посжрнала, бабино?

Калина. (Само я погледва, без да отвжрне.)

Х. Гена. Кажй ѝ, бабо Красо, че аз като ѝ думам. . . .

Б. Краса. Ами тази вечер, где ще си препеваш пржстена?

Калина. Моя пржстен е препеян, бабо Красо.

Х. Гена. Чуй я сега, бабо Красо; чуй я само!

Б. Краса. Не страни от хората, чедо. Човека познава себе си между другите. От Захарина ли ти се харесва, че като нея да си самотна.

Калина. Дий добре си прави Захарина. Ами тжй да тржгнем като кокошки.

Б. Краса. Стой не думай тжй, Калинке. С нея не ходи, че с змей тя ноше приказва. Пжк ти. . . .

Калина. Се по-добжр е змея от нашите кжщни пилета.

Б. Краса. (Разбрала че не може да я наддума, тржгна си.)

Х. Гена. (Скосена, последва баба Краса да я изпрати.)

VI.

(Калина останала сама вижда зеленината, мрждва недоволна устни и промжрморва:) Защо ли си. . . . [Агнето изблейва и тя отива при него ѝ като го гали, приказва:] о, хубавичкото на кака! . . . . Нали са лошеви хората? Утре слжнцето ще изгрей; птичките в зори ще пеят; цветята едно до друго ще